

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVI. évfolyam 6. szám

2022. június

*„Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet
a karodra! Bizony, erős a szerelem, mint a halál...”*

Énekek éneke 8:6

Egyházunk 2022. évi jeligéje:

„De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Józsué 24:15

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 1-én, szerdán az **alsószentmártoni** római katolikus templomban metodista istentisztelet lesz a **pütkösdí „novéna”** keretében.
- 5-én, **Pütkösd vasárnap** 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor úr vacsorai istentisztelet lesz: Pécsen és Hidason: „...és veszitek a Szentlélek ajándékát.” **Apcsel 2,38**
- 12-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz:
„... leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét.” **Apcsel 10.44**
- 19-én vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz:
„Vajon vettetek-e Szentlelket?” **Apcsel 19,2**
- 26-án vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz: „Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek...” **Zsolt 104,30**

Július 9-13. között Országos Nyári Tábor lesz Balatonfenyvesen, mindenkit szeretettel várunk (regisztrálni kell)

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,
Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is
Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
Vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10⁰⁰ órákor **istentisztelet** van Pécsen,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimethodista>, vagy
<http://pecsimethodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.
Vasárnap 15⁰⁰ órákor **Hidason** istentisztelet.
Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órákor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünkknél lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

Áldott legyen a mindenható Isten, aki megkönyörült rajtunk, és elküldte hozzánk szeretett Fiát, aki tőle született legmagasabb trónuson. Eljött, hogy üdvöztönk legyen, hogy megszabadítson a bűnök terhétől, hogy kegyelmével és igazságával elvezessen az örök világosságra.

M. Weisse

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Szüksége van a szeretetnek még parancsolatokra is?

„Szeress, és tégy amit akarsz”, így fogalmazta meg egykor Ágoston egyházatyja azt, hogy a szeretet alapjában minden parancsolatot vagy tilalmat felül múl, mint a „szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak” (Róma 13:10), hanem ellenkezőleg, a másik részére mindig a legjobbat akarja! Elegendő ez a tanács, tehát megspórolhatjuk magunknak azt, hogy a Tízparancsolattal foglalkozzunk? Ezt a kérdést egy hasonlaltal szeretném megválaszolni. A szeretet olyan, mint egy jó iránytű, vagy egy megbízható navigációs eszköz (GPS). Biztos vezető, ha arról a kérdéstről van szó, hogy: mi a teendőnk, és hogy akarunk másokkal szemben viselkedni? Azonban - ahogy azt sokan tapasztalatból mondják - az iránytűt helytelenül is le tudjuk olvasni, vagy a GPS-t hibásan is lehet programozni. Ezért jól teszik az autósok, vagy a túrázók, hogy az útjelzőkre és figyelmeztető táblákra is figyelnek. Így a bibliai parancsolatok és tiltások is fontos útjelző táblák és figyelmeztető jelzések maradnak, amelyek jelzik nekünk, hogy - a szeretettől vezetve - még a helyes úton járunk-e.

Az is, amit szeretetnek nevezhetünk, manipulálható, és nem ritka az az eset, amikor egoista vágyaink a szeretet álarcában lépnek fel bennünk. A könyörületből - tehát szeretetből - elkövetett gyilkosságot propagálják, az „eutanázia” ismét szalonképessé válik. Vigyázat, mondja a hatodik parancsolat! Vizsgálj felül, hogy valóban a szeretet útján jársz-e, vagy csak egy szép leplecskét keresel-e, azon hiányosságod eltakarására, hogy nem

tudod elkísérni embertársadat szenvedésének útján. Nem csak a bulvárlapok dicsérik szerelemből elkövetett házasságtöréseket, néhány önjelölt tanácsadó is hirdeti a félrelépést, mint olyat, amelynek ismét talpra kellene segíteni a szerelmet. Vigyázat, mondja a hetedik parancsolat! Nagyon pontosan vizsgálj meg, hogy ez valóban a szeretet útja-e, vagy csak egy kényelmes kifogás arra, hogy vágyaidnak engedj, és egy másik emberrel való visszaélés vágyaid kielégítése céljából.

A szeretet az, amely megmutatja az élethez vezető valódi utat, de a parancsolatok és tilalmak, iránymutatások és határvölgyek, amelyek abban segítenek minket, hogy ezen az úton, nehéz terepen is megbízhatóan eligazodhassunk.

Tehát - kinek van szüksége a Tízparancsolatra? Ezek azok az emberek, akik ismerik Istent, akik megtapasztalták szeretetét, akik ezáltal önmaguk is felszabadultak a szeretetre, és akik az így nyert szabad teret nem szeretnék eljátszani és szétrombolni. Arra is ügyelni fognak, hogy a jelzőtáblák és határjelzések ne váljanak szögesdrót torlaszokká, amelyek ismét börtönné változtatják az életet. Persze a szabadságot is lehet halálisan védelmezni. Azonban hálásan fognak tekinteni a tájékozódást szolgáló segítségre, amelyet a parancsolatok kínálnak fel. Újra és újra elfogadják ezen út közepe felé való terelést, a szeretet és annak ereje felé.

A parancsolatok és tilalmak önmagukban nem teremtenek szabadságot, nem gyűjtik meg a szeretet tüzeit, és nem ébresztenek életet. Emiatt ne tápláljunk túlzottan nagy reményt arra, hogy a társadalomban jobban és szélesebb körben érvényesülni fog a Tízparancsolat. De a Tízparancsolat parancsai és tilalmai ennek ellenére minden ember számára adhatnak fontos gondolati és cselekvési impulzusokat a társadalmunk döntő kérdésére vonatkozóan:

Hogy válhat és maradhat az életem és a közösségünk az élete szolgáló helyé és a szabadság térségévé? (Folytatás júliusban)

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVVA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Semmi se szakítson el minket a te szeretetedtől. Semmi se tegyen bátortalanná és aggodalmassá. Az ima és a hallgatás, az ének és a nevetés - mind tefeléd árad.

C. MOOSBACH

Minden emberben él egy csodaszép szeretethimnusz

Kétezer évvel ezelőtt, éjnek idején egy terrorista haladt a damaszkuszi úton. Ideológiai, politikai megfontolásból gyilkosságokat tervezett, elszánta magát, hogy erőszakos elképzeléseit végre is hajtsa.

Ma minden kormány gondolkodás nélkül félreállítja azokat, akik hasonló útra lépnek! Milyen csodálatos, hogy Jézus Krisztus átdöfött szívvel, átdöfött lábbal szembemegy ezzel az emberrel! Nem felrúgja, mint egy bolondgombát, hanem párbeszédet kezd vele: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Nagyon sajnálom, hogy nem rögzítették az akkori párbeszédet, de a végeredmény önmagáért beszél: Saul megtért, belőle lett a népek apostola, Szent Pál. Élete végén, ez a hosszú utat megtett ember megírja a világtörténelem legszebb, legtöbb nyelvre lefordított költeményét, a Szeretethimnuszt.

Az ember beleremeg, ha arra gondol, hogy milyen szegény lenne a világunk, ha akkor és ott Jézus Krisztus véglegesen kiiktatta volna Sault, aki az Ő követőinek kivégzését akarta végrehajtani. Mennyi hozadéka, gyümölcse lett Krisztus türelmes párbeszédének!

Az emberiség történetének megannyi szép csodája a megtért emberek műve!

Szent Ferenc is fegyverrel a kezében egy véres polgárháborúból indult el Isten felé, ő is a kardot cserélte fel a leprások gondozásával. De gondolhatunk Szent Kamillra, aki zsoldos katonaként megjárta a kora minden sötét útját, majd rátalált a szeretet Istenére.

Nekünk, a XXI. század emberének nemcsak azért kell türelmesek lennünk, párbeszédet folytatnunk, mert az erőszak minden formája elítélendő, megvetendő, hanem elsősorban azért, mert minden ember, tartozzon az bármilyen nemzethez, néphez, felekezethez, Isten drága ajándéka. Isten biztos, hogy üres, vagy rossz, romlott ajándékot nem ad! Hiszem, hogy minden emberben él egy egy csodaszép szeretethimnusz, csak azt ki kell szeretni belőle.

A párbeszéd, a jó szó olyan, mint a tavaszi meleg eső, az áldott napfény, mely képes a fonnyadt kis magból felszínre hozni a hajtást, virágba borítani még a göcsörtös, tövises öreg akácfát is! A drága tavaszi napfény gyümölcse a finom akácméz. A türelmes párbeszéd képes megvilágítani az emberek elméjét, s a látó ember bölcs döntéseket tud hozni. A testvéri

jó szó gyümölcse egy jó barát, egy társ, kivel utunk mérhetetlenül szebb, gazdagabb, eredményesebb lesz.

Egyik fiunk, Laci tele volt feszültséggel, amikor bekerült hozzánk, hisz otthon évekre kimaradt az iskolából, messze elmaradt a többiektől, emiatt folyamatosan kudarcok érték. Az apróbbak elkezdtek szórakozni rajta, hogy ilyen nagy kajla, és még mindig nem tud írni. Ő úgy gondolta, hogy talán egy seprűnyéllel helyre tudná állítani a tekintélyét az osztályban, és vagy öt fiút jól elvert. Nálunk a gyerekeket nem szabad fizikailag, vagy verbálisan bántani, de tornáztatni szabad, s ha valaki egy kisebbet megüt, annak száz guggolást kell csinálnia. Öt gyerek az ötszáz guggolás! Azt mondja Laci, hogy ez sok lesz. Hát nekem is soknak tűnt, és patthelyzet volt, hogy mit is csináljak. Gondoltam egyet, és azt mondtam: tudod mit, Laci, te számoljál, én csinálom! Elkezdtem: egy, kettő, három... Erre azt mondta Laci, hogy álljak meg, majd ő! Mondtam neki, hogy ne szóljon bele a magánéletembe. De aztán Laci is elkezdte csinálni, és felesbe végigguggoltuk a kirótt adagot. Másnap olyan izomlázam volt, hogy alig bírtam járni, pedig ez több mint tíz éve történt. Ha megkérnénk most Lacit, hogy sorolja fel a tíz legjobb barátját, úgy gondolom, én is köztük lennék.

Sohasem szabadna elfelejteni, hogy minden Saulban ott lapul egy szeretethimnusz. Minden párbeszédnek ez lenne a célja, hogy megnyugodjunk, hogy a bennünk lévő értékek felfakadjanak, hogy mindenki ott, ahol él, a maga kisebb nagyobb szeretethimnuszát meg tudja élni, írni.

Igen, ezért határozottan mindig visszautasítom a türelmetlen acsarokodást, jöjjön az bármilyen irányból is. Hiszem, ahogy faragófejszével, láncfűrészsel nem lehet az akácfa törzséből nektárt fakasztani, ugyanúgy az emberből sem lehet durvasággal, erőszakkal a jót, az értéket felszínre hozni. Nem lehet jobbá gyűlölni, bombázni, kényszeríteni senkit, se a magyar embert, se a cigányt, a zsidót, az arabot, senkit. A XXI. század embere számára sincs más út, mint a szeretet és a párbeszéd útja, de ez hihetetlenül csodálatos út. Hiszem, ha bizalommal elindulunk rajta, egy új világba vezethet mindannyiunkat!

BÖJTE CSABA: „A SZERETET GYÓGYSZER, NEM JUTALOM” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Torkán akadt a golyó

*„Tudjátok meg, hogy az Úr csodákat tesz hívével!
Meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.” Zsoltár 4:4*

Szolgálatom során sokszor láttam, hogy emberek megtérésekor Isten meghökkentő csodákat tesz, amiben természetfeletti jellegét kívánja bemutatni, hogy „érdemes” vele Istenként számolni, és így gondolkodni felőle. Az én megtérésemkor is tapasztaltam Istennek ezt a csodákon keresztül megragadó szeretetét, amivel nem csak meghökkentett, hanem össze is törte addigi ellenállásomat.

Miskolcon másodéves sorkatona voltam, amikor előléptettek, és közlegényből őrzetű lettem. Miután előléptettek, már őrzetű lettem, és nem kellett kint állnom a hidegben, melegben, hanem az őrszobán lehettem egész idő alatt. Egy ilyen alkalommal reggel a szolgálat átadására készültünk, és igyekeztünk rendet tenni magunk után. Miközben vártam a váltást az irodámban, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a felmosó legény öngyilkosságot akar elkövetni az örök egyik géppisztolyával. Betárazta a fegyvert, és éppen húzta fel, hogy fölé hajolva véget vessen az életének.

Szerintem, ha az Atlétikai Világszövetség küldöttsége éppen jelen van, akkor a távolugrás világcúcsát hitelesítették volna, amit valószínű, hogy ma is én tartanék, mert akkorát ugrottam az irodából az előtérbe. Ekkor élet-halál harc kezdődött a fegyverért. Ennek során többször néztem a géppisztoly csövébe, miközben láttam, hogy a leszerelésének furcsa módját választó barátom az ujjával működésbe akarja hozni a fegyvert. Tudtam, hogy ha abból a lyukból valami előbújik, akkor 30 barátját is hozza magával, és attól kezdve már csak a konyhán tudnának alkalmazni térszűrőnek. A velem lévő ő is beszállt a bunyóba, de ketten is csak nehezen tudtuk ártalmatlanná tenni a katonaságot megszeretni nem tudó újonc barátunkat.

Amikor a fogda visszafogadta lakóját, megnéztem, hogy miért nem sült el a fegyver, pedig sorozatra volt állítva. Amit láttam, az elképesztő volt. Az első, golyónak becézett lőszer keresztbe akadt el a cső torkolatánál. Valószínű, az ugrásomat követő becsapódástól. Aznap ez a fegyver lett a nap kiállítási tárgya, amelynek torkán akadt a golyó, és amit a fegyvermester csak „műtettel” tudott eltávolítani.

Amikor a szolgálat után visszatértem a körletbe, erős remegés és halálfélelem lett úrrá rajtam. Felmerült bennem a kérdés: hová kerültem

volna, ha meghalok? Megértettem, hogy megtéretlenül mindenképpen elkárhoztam volna. A halálközeli helyzet és csodálatos megmenekülésem arra készítetett, hogy elgondolkozzam további életemről, és az Úr előtt megnyissam a szívem.

A történetnek viszont volt még további folytatása: miközben a fegyverért dulakodtunk, eltört a kezem, és az egész kézfejemet könyökig begipszelték.

Közeledett a karácsony, és másodéves katonaként számítottam arra, hogy a karácsonyi ünnepeket családom körében töltöm. Amikor azonban felülvizsgálaton voltam a katonaeorvosnál, megtudtam, hogy akik ilyen kéztöréssel betegállományban vannak, nem hagyhatják el a laktanyát. Ez nagy keserűséggel töltött el, mert „öreg” katonaként bizton számítottam arra, hogy hazamehetek. Úgy gondoltam, hogy emberéletet mentettem, és ezt valamilyen módon méltányolhatták volna. Az Úr Jézus melletti döntésem után ez volt az első hitpróbám. Mivel más lehetőségem nem maradt, komoly imádkozásba kezdtem.

Ahogy közeledett a karácsony, katonatársaim vigasztalás helyett élcelődtek rajtam, mivel úgy nézett ki, hogy a közel ezer emberből én leszek az egyetlen, aki nem mehet haza az ünnepek alatt. Karácsony előtt két nappal Pestről egy orvos-ezredes tartott felülvizsgálatot, megnézte a röntgen-leletemet, és sajnálkozva mondta, hogy „jól elintézte a kezét pont az ünnepek előtt”. A rendelőből kifele menet még utánam szólt, és megkérdezte, „hogyan is történt a balesete?” Pont a rendelő nyitott ajtaja előtt állt a fiú, akinek az életét megmentettem, és aki öngyilkossági kísérlete miatt ideggyógyászati kivizsgálás alatt állt. Így egyszerűen össze tudtam foglalni, hogy mi történt, a fiú pedig igazolta a történetemet. Ez annyira megérintette az ezredes orvost, hogy az az indíttatása támadt, nekem nem a laktanyában kéne a gyógyulási időmet tölteni, hanem odahaza. Ezt a papírt mindjárt ki is állította, és közel egy hónapra hazaküldött.

A dolog csattanója csak ezután következett. Közvetlen karácsony előtt állami és pártvezetők utaztak az akkori fővezér, Kádár János vezetésével vonaton Moszkvába. Mivel a mi alakulatunk karhatalmi biztonsági feladatokat látott el, ezért az egész laktanya létszámát (az őrséget kivéve) kirendelték a sínek mellé vasútbiztosításra. Mivel egy ilyen vasútbiztosításnál nem lehetett tudni, mikor megy pontosan a kormányvonat, és mikor jön, ezért a terepre kirendelt katonákat nem rendelték vissza, hanem

öt napon keresztül a sínek mellett álltak, bizonyos időközönként váltva egymást.

Ily módon az a fura helyzet állt elő, hogy míg úgy nézett ki, hogy egyedülként én nem fogok hazamenni karácsonyra, addig Isten megfordította a dolgok menetét. Az egész laktanyából én voltam az egyetlen, aki a karácsonyt és az újévet is a szerettei és - a friss döntése nyomán - már a saját gyülekezetének tartott közösségben tölthette.

PERJESI ISTVÁN: „RÁNCTALANÍTÓ” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Megtartatás

De sokszor
meg sem köszönöm,
csak élem -
mintha az én
hatalmamban állna -
a mindennapokat.

Aztán
leginkább ha
a próbák jönnek,
ha környékeznek
a fájdalmak, a könnyek,
a lelkem hozzád
visszatalál.

És kegyelmes kezedbe
belesimulva
tekintek vissza
most már úgy a múltra,
hogy egyedül te
adtál abban
megtartást.

Ámen.

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Isten iránti hálánk kifejezésének fontossága

Az újabb korok felismerése, hogy az élő szervezetet az élettelen anyagoktól alapvetően az alkotóelemek egymással való kommunikációja különbözteti meg. Ez a jelenség az emberi szervezetben nem csak a szervek (pl. agy és végtagok) szintjén, de még sejtszinten is életfontosságú.

Ez a törvényszerűség megítélésem szerint Isten és az ember közötti élő kapcsolatra is igaz. A Biblia szerint az embernek kitüntetett szerep jutott a teremtés csodálatos művében. Isten az emberben magához hasonló partnert teremtett. „Megteremtette az Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket... Isten megáldotta őket.” (I. Mózes 1:27-28) Ez az igei kijelentés óriási lehetőséget, de óriási felelőséget is jelent az ember számára. Vele szabadon élhetünk, de sajnós vissza is élhetünk. Utóbbit látjuk a zseniális pusztító találmányokban és a borzasztó népiértásokban megvalósulni.

Isten ennek ellenére változatlanul szereti az embert, és igényli a vele való folyamatos kommunikációt. Felbecsülhetetlen ajándék, hogy azt Jézus áldozata és feltámadása által, rajta keresztül közvetlenül tehetjük meg. Nekünk létfontosságú, de Isten is igényli azt, hogy hálás szívvel keressük a vele való kapcsolatot. Ez az isteni öröm árad vissza a szívünkbe, amikor őt őszinte szívvel imádjuk, szóval, vagy énekkel dicsérrjük.

A Biblia gyakran használja az isteni szeretet illusztrálására az apagyermek, vagy az anya-gyermek kapcsolatot. Hasonló illusztrációt éltünk meg legkisebb unokánk, Ábel születése és cseperedése kapcsán is. Szívet melengető érzés volt látni és tartani ezt a kis kiszolgáltatott, kedves, általában táplálkozó és szundikáló jövevényt. Ez a csodás érzés akkor teljesedett ki igazán, amikor érdeklődve ránk nézett, és a hozzá intézett szavakat, gesztusokat csodás kis mosolyával viszonzta.

Úgy gondolom, Istenben, mennyei Atyánkban ugyanilyen érzéseket váltanak ki a mi hálaadó szavaink is.

Nagyon fontos, hogy állandóan nyitva és tisztán tartsuk a Jézusban adott kommunikációs csatornákat Atyánk felé.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Aki a büntetést is jutalomként élte meg

„Mindig nyitottnak kell maradni, az öregedés biztos jele, ha ez ember kezd nem érdeklődni a dolgok iránt” – vallja Ritoók Zsigmond

Weberné Zsikai Mária riportja 2022. március 29.

Hetven évvel ezelőtt kezdte tanári pályáját, és eközben nemzedékeknek tanította meg a kultúra szeretetét. Családjából életre szóló útravalóként hozta magával a kötelességteljesítés fontosságának gondolatát. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE) nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanárával, Széchenyi-díjas klasszika-filológussal hitről, angyalokról, az ókori kultúra értelméről beszélgettünk.

Kivételesen értékes oktatói, kutatói pályájára visszatekintve mit tart a legfontosabbnak?

Messziről indulok. 1940-ben helyezték el a Budapesti Református Gimnázium alapkövét a Lónyay utcában. Az ünnepségen az iskola tanulóit én képviseltem. Pontosan megmondták, melyik Igét kell elmondanom, amikor majd kalapáccsal jelképesen ráütök az építkezés elkezdését szimbolizáló alapkőre. A 16. zsoltárból a 6. verset kaptam: *„Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem.”* Azóta sem felejtettem el, mert ez az Ige elkísérte az egész életemet, ez az életigém.

Később megkérdeztem Kondói Kiss József igazgatótól, hogy miért pont énrám esett a választása, hiszen nálam jobb tanulókat is talált volna az osztályban. Megvallotta, nem tudja. Örülök ennek, mert nekem ez azt üzeni, kegyelemből történt ez is, mint életem, pályafutásom és eredményeim minden apró részlete. Isten vezetett egész végig.

Sok olyan emberrel találkoztam az utamon, akik beléptek, majd távoztak az életemből. Őket angyaloknak nevezem. Az angyal annyit jelent, küldött. Isten küldött egy-egy személyt, aki elvégezte a feladatát, majd továbbment. De az életemen, valamilyen formában, nyomot hagyott.

Néha kellemetlen és fájdalmas epizódokként éltem meg ezeket, mert az angyalnak olyasmit kellett elvégeznie, Isten megbízásából, ami nekem

nem tetszett, de utólag rájöttem, úgy volt jó, és Isten jobban tudta, mint én.

Kik voltak azok az angyalok, akiknek a legtöbbet köszönheti?

Ilyen volt nagy-nagynéném, Ritoók Emma, aki klasszika-filológiát tanult a 20. század elején. Ókori latin szerzőktől régi szövegkiadásokat gyűjtött, amelyeket nekem adott, mert már nem olvasta őket, viszont nekem még jók lehetnek, gondolta. Édesapámmal átnéztük, hogy mit érdemes megtartani belőlük, és ahogy a könyveket forgattam, feltámadt bennem az érdeklődés, vajon mit jelentenek a lapokon sorjázó latin szavak. Elhatároztam, lefordítom őket, és attól a pillanattól kezdve menthetlen voltam. Egy életre szóló szerelem kezdődött el. Mindössze tizenöt évesen már biztosan tudtam, latin szakos tanár leszek. Persze, lehetett benne némi kamaszos magabiztosság is, „én még ezt is meg tudom oldani“, „azért is mást csinálok, mint mindenki más” mentalitás. Ugyanakkor úgy érzem, hogy ez nem véletlen. Hiszem, Isten indított el ezen a pályán, hogy a tudományt, amelyben örömet lelem, továbbadjam másoknak, így mások is örömeiket leljék benne.

A következő áldott küldött az apám volt, akinek döntéseiben átéltem Isten vezetését. Amikor érettségi előtt, tizenennyolc évesen dönteni kellett, merre tovább, apámat néhány barátja rá akarta beszélni, verje ki a fejemből azt a butaságot, hogy tanár legyek. Helyette vegye elő a fizikát és a matematikát, és neveljen belőlem saját magához hasonlóan gépészmérnököt. Akkoriban az volt a legdivatosabb szakma. Édesapám mély bölcseséggel elmagyarázta, nem feladata nekem, helyettem pályát választani, hanem csak annyi a dolga, hogy lehetőségei szerint mindent megadjon az indulásomhoz. Aztán ezen a pályán mire viszem, az már az én dolgom. Nagylelkű, támogató döntéséért mindig hálás leszek, mert valószínűleg nagyon rossz gépészmérnök lettem volna. Hogy jó tanár lettem-e, nem tudom, mindenesetre szívesen és boldogan tanítottam.

Indulásomban az Eötvös Kollégium játszik még kulcsszerepet, de az odakerülésem távolról sem mindennapi történet. Az egyetemen latin–görög–angol szakra jelentkeztem. A nagy hírű, jelentős szellemi műhelyként nyilvántartott Eötvös Kollégiumra a szüleim nem gondoltak, de én sem. Azonban valamikor abban az időben megjelent nálunk egy távoli rokon, akit nem is ismertem. Eötvös-kollégista volt, és győzködni kezdett, hogy nekem ott a helyem, ugyanis az Eötvös Kollégiumba a több napig tartó megméretés után felvett diákok vizsga nélkül mehettek az egyetem-

re. Ugyanakkor a kollégiumot 1948 után szocialista értelmiség-képző intézménnyé akarták átformálni, ami nekünk nem volt rokonszenves, ezért végül otthon lezártuk ezt a kérdést. Az említett rokon nem nyugodott, újra eljött, és szinte erőszakoskodott a szüleimmel, hogy ilyen lehetőséget nem lehet kihagyni. Küldött szerepet töltött be ő is. Végül pályáztam a kollégiumba, és be is kerültem. A rokonommal, aki akkor már ötödéves volt, soha többet nem találkoztunk. Párizsba ment, és nem jött haza.

Beszélhetünk azokról a küldöttekről, akik fájdalmas, de utólag hasznos változást hoztak?

Az egyik osztálytársam halála máig fájó emlékem, hiszen tizenegy éves voltam, amikor elvitt a Keresztyén Ifjúsági Egyesületbe (KIE), méghozzá a Vas utcai székházba. A fiatalember nem jött többet, én ott maradtam, és megismertem a bűnöktől megváltó Istent. Ez a fiú is követ volt, de 1956-ban halálos lövés érte a Magyar Rádiónál.

Szomorú emlék Brusznai Árpád története is. Együtt jártunk az ELTE bölcsészkarára, majd a diploma megszerzése után Veszprémben kezdett tanítani. Részt vett az 1956-os forradalomban, annak leverése után, 1957 elején, bejött hozzám az egyetemre a felesége az akkor négyéves kislányával, és elmondta, hogy a férjét a Legfelsőbb Bíróság Tanácsa teljesen ártatlanul kötél általi halálra ítélte, valahogy segítsünk. Az 1950-es évek minden tekintetben nehéz korszak volt, és nekem akkor, ott rögtön, döntenem kellett, hogy igent, vagy nemet mondok, esetleg kitérek a kérése elől. Isten egy Igét juttatott eszembe a Máté evangéliumából: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket.“ Persze nekem Brusznai Árpád nem volt az ellenségem, mégis ez az Ige sarkallt arra, hogy jól döntsék. Szepessy Tibor klasszika-filológus kollégámmal, aki szintén a görög tanszéken dolgozott, kegyelmi kérvényt fogalmaztunk. Miközben aláírásokat gyűjtöttünk, az ítéletet végrehajtották. Azt hittem, rögtön kitesznek az egyetemről, de nem így történt. Először fegyelmi eljárást indítottak mindkettőnk ellen, szigorú megrovásban részesítettek, majd engem 1958-ban a Martos Flóra Gimnáziumba helyeztek középiskolai tanárnak, ahol tizenkét évig tanítottam. Életem egyik legboldogabb korszaka volt. Nem jutalomból küldtek oda, de én jutalomként éltem meg.

Eszembe jut egy másik eset, amelyre még ma sem tudok meghatottság nélkül gondolni. Elsőéves gimnazistáknak az ókor történelmét tanítottam, amikor az igazgató szólt, szakfelügyelő érkezik az órára. Az 1950-

es évek túlpolitizált légkörében ennek óriási tétje volt. A tanmenet szerint a keresztyénség eredete következett. Mit mondjak most? - tételődtem. Isten megvilágosította a gondolataimat, amikor a szakfelügyelő megjelent az ajtóban. Jakab apostol levelének második részét használtam szemléltető anyagnak, abból is a 2–4. verseket. „Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában, és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: »Te ülj ide kényelmesen«, a szegényhez pedig így szóltok: »Te állj oda«, vagy »Ülj le ide a zsámolyomhoz«, nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká?»

A keresztyénség Jézus tanítása alapján eleinte mindenkit egyformának tekintett. Többségében szegények követték, de néhány évszázad után a szegények gyülekezeteiből Nagy Konstantin alatt uralkodó egyház lett. Ezt a gondolatmenetet követtem az órámon. A szakfelügyelő persze nem tudta, hogy leckét tanít meg nekem, hiszen Isten megmutatta, félelmetes helyzetben is megtart, bízhatom benne.

Hogyan vált életet megváltoztató meggyőződéssé a hite?

Isten gondviselő szeretetéről édesanyámtól hallottam. Mindig hálával emlékezem meg a hitoktatókról, akik bibliai történeteket tanítottak, mindegyik magvetés volt. Hitem az évek múlásával a gondviseléstől a Megváltó Jézus Krisztus felé fordult. Rájöttem, egyáltalán nem vagyok tökéletes, pedig annak gondoltam magam. Az Ézsaiás próféta könyvének 55. fejezetéből a 8. verset kaptam egy KIE-konferencián:

Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim.

Ítéletnek hangzott abban a pillanatban, de a szövegösszefüggésben kiteljesedik, jobban érthető, hiszen Isten a kegyelméről beszél. Mi nem tudtunk megbocsátani, de ő meg tud. Azt fogalmaztam meg a magam számára, hogy aki elfogadja Isten nemleges válaszait, az ítéletét, az megtapasztalja az igenjeit, a kegyelmét is. A KIE megszűnése után a gyakorlati keresztyénséget a Kálvin téri ifjúságban is megtapasztaltam, vagyis, hogy a hívő közösség az élet minden területére kiterjed. Különösen igaz volt ez az 1950-es évek elejének emberpróbáló időszakában. Sokszor anyagiilag támogattuk egymást, ha valakinek a szüleit, vagy a férjét elvitték, letartóztatták.

A templomban közben Ravasz László prédikációit hallgattuk, Pásztor János, Boross Géza, Kiss Károly, Farkas József ifjúsági alkalmaira jártunk.

Pesten nem is nagyon volt máshol ifjúsági gyülekezet. A Kálvin téren Bereczky Albert lelkészisége alatt az Állami Egyházügyi Hivatal nyilván úgy gondolta, hogy a püspök árnyékában semmi rosszat nem teszünk. Nem is tettünk, csak összejöttünk. 1955-ben lettem pótpresbiter, majd presbiternek is megválasztottak. Ötvenöt évig szolgáltam ebben a tiszt-ségben az egyházban.

Keresztyén életem egyik legnagyobb ajándéka a feleségem, akit szintén Istentől kaptam. Tizenhat évesen egy társaságban ismerkedtünk meg, és éreztem, ez a lány nem teljesen olyan a számomra, mint a többiek. Megfogta a szívemet, de azután sokáig nem kerültünk kapcsolatba. Az egyetlen elkezdem udvarolni egy lánynak, és úgy tűnt, minden csodálatosan működik. De Isten „elküldött egy angyalt”, és most megint az angyalokról kell beszélnem, bár akkor nagyon fájdalmas volt, és inkább ördögnek néztem, mert elhódította a lányt, akinek udvaroltam. De Isten akkor már elkészítette számomra a feleségemet, mert tudta, őt szánja nekem társul immár 65 éve.

Felesége, Ritoókné Szalay Ágnes irodalomtörténész, a magyarországi reneszánsz és humanizmus latin irodalmának és képzőművészetének neves kutatója. Hogyan tudták támogatni egymást a tudományos életben?

A feleségem latin–görög–könyvtár szakos volt, de sohasem tanított. Pontosan az ellentétem. Őt addig érdekli egy probléma, amíg meg nem találja a megoldást, utána már nem foglalkoztatja. Engem pedig éppen akkor kezd még jobban érdekelni. Szerettem továbbfejteni a gondolatot, latolgattam, hogyan tudnám például a diákjaimnak megtanítani, az érdeklődésüket felkelteni, vagy éppen elmélyíteni. A tudományos munkában és a házasságunkban is kiegészítjük egymást, hiszen más szemszög-ből látjuk a dolgokat. Mindketten nyugdíjasok vagyunk, most is sokat segítünk egymásnak az egyéni szemléletünkkel.

2001-ben Széchenyi-díjat, 2009-ben Bolyai János Alkotói díjat kaptott. Az utóbbit csak természettudósok vehették át korábban. Tanár úr az első díjazott, aki a társadalomtudományt képviselte. A díj alapítója a gazdasági élet képviselői, ezért is hatalmas elismerés a kitüntetés, hiszen azt üzeni, szükség van az értékkeremtésre. Édesapjától tanult kitartó, szorgalmas munkájának eredményeit minden tudományág elismeri.

Mindig egy kicsit kellemetlenül éreztem magam, mert nem tekintetem soha megérdemeltnek. Egész életemben azt tehettem, amit szeretek, tanítottam és tudománnyal foglalkoztam. Néha elgondolkozom, vajon miért tüntetnek ki valakit azért a munkáért, ami egyben a legkedvesebb időtöltése. Alázattal elfogadtam és örülök neki, de tudom, ez mindig kötelezettséggel, felelősséggel is jár a környezetemmel szemben. A tudományos munkásság értelme a közkinccsé tett megismerés, amit kötelességünk továbbadni a családjunkban, az oktatásban. A szellemi javak többet érnek, mint az anyagiak. Arisztipposz, a Kr. e. 4. században élt görög filozófus írta: „Jobb koldusnak lenni, mint műveletlennek, mert a koldus csak a pénznek van híján, de a műveletlen az emberségnek.“ Előbb lettem tanár, mint tudós, és ezt nagyon fontosnak tartom, ugyanis a tanítás során a gyerekeknek az ókori kultúrában megnyilatkozó emberséget tudtam megmutatni, átadni a szépség szeretetét, az önfeláldozás eszméjét például Hektór és a felesége, Andromakhé cselekedeteit elemezve.

Kiváló példa továbbá az Iliász utolsó énekében Akhilleusz és Priamosz találkozása. Az agg Priamosz elmegy Akhilleuszhoz, és elkéri tőle fia holttestét. Ekkor Akhilleusznak eszébe jut saját édesapja, könnyekre fakad, és visszaadja Priamosznak a fiát, hogy illőn eltemethesse. Engesztelődésük azt mutatja, hogy sohasem a bosszú a megoldás. Az ókor kutatásának az az értelme, hogy közben meglátom, mi az, ami mai korunknak szól. Hiszen régen is foglalkoztak azokkal a problémákkal, amelyek ma is felvetődnek. Mit látunk meg a műben, nekünk most miért érdekes? Miért kell ezt tanítani? Egy ókori görög szöveg olvasása közben ma is aktuális élethelyzetekkel találkozunk. Olyan ez, mint egy példázat. Jeremiás próféta a fazekasműhelyben felismeri, hogy az edényformázás folyamata ugyanolyan, mint az ő élete, megérintette a szívét, és kihallotta belőle Isten üzenetét.

Kilencvenhárom évesen, hetvenéves pályámra visszatekintve úgy látom, olyan voltam, mint egy magvető, aki elveti a magot, de nem biztos, hogy ő fog aratni.

R E F O R M A T U S O K . H U

Megjegyzés (Schauermann Márty):

Budapesten a Martos Flóra Gimnáziumban Ritoók tanár úr engem is tanított. Sok pozitív élmény kapcsolódik az Ókor történeti óráihoz.

Lélek-béke

*„Békességet hagyok néktek:
az én békességemet adom nektek;
de nem úgy adom nektek,
ahogy a világ adja.”
(János 14:27/a)*

Látod, tanulgatom,
hogy a békesség
te vagy, Jézusom.

Jelenlétedre
Szentlelked
megtanít, tudom,

hogy ez a lelki béke
kísérjen
minden utamon.
Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

A békesség ígérete

*Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,
meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.
(Fil, 4,7)*

Amióta a férjem, Doug néhány évvel ezelőtt megbetegedett, sokféle tevékenységünkről le kellett mondanunk, ideértve a hóban történő autózvezetést is. Ha vasárnap havazik, otthon tartunk magunknak istentiszteletet. Doug játszik a zongorán, felváltva olvassuk a Szentírást, és online hallgatunk meg egy igehirdetést.

Egyik vasárnap nem tudtam odafigyelni a szolgálatra. Egész éjjel erősen havazott, és aggódtam a kocsifelhajtónk letakarítása miatt. Alig fejeztük be az istentiszteletünket, amikor kaparó hangokat hallottam odakintről. Kilestem az ablakon, és láttam amint két szomszéd fiú takarítja a kocsibejárónkat. Micsoda válasz volt ez a szükségünkre! Azóta a fiúk mindig ellapátolják a havat.

A Fil 4,6 azt mondja, ne aggodalmaskodjunk, hanem hálaadással tárjuk Isten elé kéréseinket. Ez a parancs egy ígérettel társul: az Isten békeségével. Nem is tudom, imádkoztam-e aznap a hó eltakarításért. Most, ha új kihívással nézek szembe, így imádkozom: „Uram, te látod, hogy szükségünk van.... Köszönjük a gondoskodásodat”. A válaszok nem mindig úgy érkeznek, ahogy elképzelem. Néha Isten azt mutatja meg, hogyan tudom én megoldani a feladatot. Máskor segítséget küld. Isten gondoskodik rólunk.

Mennyei Atyánk, segíts bízni, hogy meg fogod adni, amire szükségünk van! Űzd el szívünkéből az aggodalmaskodást, és tölts meg békességgel! Amen.

Isten pontosan tudja, mire van ma szükségem.

ELIZABETH ERLANDSON (NEBRASKA, USA)

Saját életünk keresztje

Sok keresztény van, akik bár térdet hajtanak Jézus Krisztus keresztje előtt, de saját életük minden bánata ellen hadakoznak és berzenkednek. Azt hiszik, hogy szeretik Krisztus keresztjét, de saját életük keresztjét gyűlölik. Valójában Jézus Krisztus keresztjét is gyűlölik, és megvetik azok, akik minden lehetséges módon keresik, hogyan szökhetnének el előle. Aki tudja magáról, hogy a szenvedést és a bánatot saját életében csak valami ellenségesnek és gonosznak képes látni, az ebből ismerheti fel, hogy még egyáltalán nem találta meg békéjét Istennel. Alapjában véve csak a világgal keresett békét, és talán azt gondolta, hogy Jézus Krisztus keresztje által leginkább önmagával és a problémáival tud megküzdeni, s eképpen találhat lelki békét. Így csak használta a keresztet, de nem szerte azt. Csak saját érdekében kereste a békét. Amikor azonban gondok jönnek, ez a békesség hamar szertefoszlik. Ez nem béke volt Istennel, hiszen az ember gyűlölte a gondot, amit Isten küldött neki. ... Aki azonban szereti Jézus Krisztus keresztjét, aki megtalálta benne a békét, az attól fogva az életének a gondjait is szeretni fogja, és végül elmondhatja az Írással: „A szenvedéseinkkel is dicsekszünk” (Rómaiaknak írt levél 5, 3).

DITRICH BONHOEFFER
„JÖJJ VELEM” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Akkor jön el

Ha fájni kezd majd, ami vagy,
és ami nem vagy, bár lehetnél,
majd ha bevallod végre, hogy
sosem voltál igaz keresztyén,
ha fájni fog, hogy annyian
vannak, kiket megejt a tévhit,
s ajkadról értük száll ima,
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha bünné lesz a bűn,
s a Golgotához sírva érsz el
letenni ott mind keserűn
nem alkudva testtel és vérrel,
majd ha hálát adsz JÉZUSÉRT,
s a döntésed is végleg megérik,
mert megtisztított az a Vér
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha jobban érdekel
kik ők, akik vetnek, aratnak
s közéjük állsz és nem leszel
többé olyan fontos magadnak,
mert látod már a tájat itt,
amely aratásra fehérlik,
s munkára lelkesít a hit
akkor jön el az ébredés itt.

FÜLE LAJOS

*„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem királyi trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”
Zsidókhöz írt levél 4:16*

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot
a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*2022. június 25-én ünnepli a Bécs-Florisdorfi
metodista gyülekezet a 100+1 éves fennállását.*

*1990-ben
testvér-gyülekezeti
kapcsolat keretében
Florisdorfban
voltunk*

